

บทนำ

ณ กรุงปักกิ่ง ตำแหน่งอั้งเจ็งอ๋อง

ภายในห้องหนังสือ ท่านหญิงจิ้งอวี่นั่งอ่านตำราแพทย์ในมืออย่างตั้งอกตั้งใจโดยไม่สนใจบิดามารดาซึ่งกำลังผลัดกันแนมแนวใจนางเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงานราวกับแสดงอุปรากรจีนให้ดูอยู่ตรงหน้า

"ลูกเอ๋ย ท่านหลงเป็นคนบดีที่ร่ำรวยมหาศาล ประสบความสำเร็จในการประกอบกิจการค้าอย่างสูง นับได้ว่าเป็นบ่อเงินบ่อทองเวลานี้เชียวหนา!"

ท่านอ๋องกล่าวอย่างยิ้มแย้มจนตายิบหยี คิดในใจว่าต่อไปให้บุตรสาวของตนจะก่อเรื่องวุ่นวายขึ้นปีละสักร้อยครั้ง บุตรเขยคนนี้ก็มิมีเงินทองกองเป็นภูเขาพอจะชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งหมด

"สำคัญที่สุดก็คือบ้านของท่านหลงไร้ผู้อาวุโส และปราศจากญาติพี่น้อง"

พระชายาก็ยิ้มแย้มหน้าขึ้นตาบานเช่นกัน คิดในใจว่าหากเป็นเช่นนั้น

ท่านหญิงพิสุจน์รัก

นางและสามีจะได้ไม่ต้องคอยกังวลใจว่าบุตรสาวจะไปล่องเินเอาผู้อาวุโส ฝ่ายสามีจนเดือดแค้นคลั่งใจตายเข้า

"ยังมี ท่านหลงน้อยมากจะอยู่บ้าน ต่อให้กลับบ้านก็พักอยู่แค่ระยะ เวลาสั้น ๆ เท่านั้น ไม่นานก็ออกเดินทางไกลอีกครั้ง"

เมื่อท่านอ่องเอ่ยถึงตรงนี้ รอยยิ้มบนใบหน้าก็ยิ่งขยายกว้างขึ้นไปอีก ทั้งนี้เป็นเพราะหากบุตรสาวผู้แสนจะเฉลียวฉลาดของตนยอมแต่ง ออกไป ขอเพียงนางอดกลั้นสำรวมตนเป็นภรรยาที่ดีเพียงไม่กี่วันในหนึ่งปี วันอื่นๆ ที่เหลือนางก็สามารถครอบครองตำแหน่งเจ้านายของบ้าน ใช้ชีวิต ได้อย่างอิสระเสรีดุจเดิม ถึงก่อเรื่องวุ่นวายจนฟ้าถล่มดินทลายก็ไม่มีใครสนใจ จะมาเข้มงวดกวดขันเอากับนาง ดังนั้นการจับคู่แต่งงานครั้งนี้เปรียบเสมือน ของขวัญที่หล่นลงมาจากฟ้าผ่า ต่อให้จุดตะเกียงส่องหากก็ไม่มีทางได้ พบเห็นอีกแล้ว

เฮ้อ! จึงอวยยอมรับนับถือบิดามารดาของนางจริงๆ พวกเขาสามารถ ดึงเรื่องนั้นมาพูด ดึงเรื่องนี้มาเกลี้ยกล่อมนางไม่หยุดรากับท่องคัมภีร์ ให้ฟัง

ถ้าหากพวกเขารู้ว่านางไม่มีความสนใจในตัวท่านหลงคนนั้นเลยสักนิด อีกทั้งได้ยินคำว่า 'ท่านหลง' สองคำก็เบื้อหน้าจนฟังเข้าหูซ้ายทะลุออก หูขวา ไม่มีคำพูดใดหลุดลอดเข้าไปถึงสมองของนาง ทั้งสองจะรู้สึก อย่างไรนะ

แต่ในฐานะลูกสาวที่กตัญญูรู้คุณคนหนึ่ง นางจึงปล่อยให้พวกเขาพูด จนคอแหบคอแห้ง กระทั่งต้องจิบน้ำชาแก้กระหาย สุดท้ายเมื่อฟังจบจึง ตอบแต่เพียงว่า

"ท่านพ่อ ท่านแม่ ต้องขอโทษด้วย ลูกไม่คิดจะแต่งงานกับท่านหลง คนนั้น อีกทั้งไม่คิดจะแต่งงานกับใครหน้าไหนด้วย"

นางวางตำราแพทย์ลงอย่างสงบ ลูกขึ้นเดินผ่ากลางระหว่างบิดามารดาซึ่งได้ยินแข็งที่อกกลายเป็นท่อนไม้ไปเสียแล้วเพื่อออกไปยังสวนดอกไม้ด้านนอก

ท่อนไม้ทั้งสองได้แต่มองหน้าพลางยิ้มให้กันอย่างแห้งแล้ง

พวกเขาคาดคิดไว้แต่แรกแล้วว่าจิ้งอวีจะต้องปฏิเสธอย่างแน่นอน แต่ก็ต้องจำใจพูด เพราะนางเป็นสมาชิกพรรคองค์หญิงซึ่งเป็นตัวแทนของควมวุ่นวายที่คั่นในเมืองหลวงพากันเข็ดขยาด อีกทั้งยังเป็นเผือกร้อนที่เหลื่ออยู่เพียงหัวเดียวของพรรค จักรพรรดิทรงแสดงพระประสงค์ทั้งเปิดเผยและซ่อนเร้นให้พวกเขารีบกำจัดนางออกไป มิให้นางมีโอกาสอยู่นำทัพสมาชิกใหม่ของพรรคองค์หญิงที่เยวสอดมือวุ่นวายในเรื่องที่พวกนางเห็นว่าอยู่ดีธรรมอีก ซึ่งการกระทำเหล่านั้นทำให้พระองค์ทรงหวาดผวาจนบรรทมไม่หลับ เสวยไม่ลง พระเกศาหงอกขาวเพิ่มขึ้นทุกวัน!

ดังนั้นพวกเขาสองสามีภรรยาจึงได้แต่ปลอบประโลมซึ่งกันและกันอย่างห่อเหี่ยวท้อแท้ รอจนวันพรุ่งนี้ค่อยหาทางเกลี้ยกล่อมนางอีกทีก็แล้วกัน

มีคาคว่าในวันรุ่งขึ้น บุตรสาวที่พวกเขารักถนอมดุจแก้วตาดวงใจมาตลอดชีวิตคนนี้จะทิ้งจดหมายไว้ก่อนสะบัดหน้าออกจากบ้านหลบหนีการแต่งงานไปเสียแล้ว

หากเป็นกระต่ายเจ้าเล่ห์ อย่างมากก็มีรังซ่อนตัวเพียงสาม แต่สำหรับพรรคองค์หญิงที่เยวสอดมือยุ่งเกี่ยวเรื่องของชาวบ้านไปทั่วย่อมมีรังซ่อนตัวมากมายนับไม่ถ้วน แล้วพวกเขาจะไปตามหานางที่ไหนดีเล่า!

7

"อยู่ที่นั่น! รีบตามไป!"

ภายใต้แสงจันทร์อันเลื่อนสลัว องครักษ์ในชุดสีเขียว แขนเสื้อปักคำว่า 'เจิง' หลายคนกำลังพุ่งกายติดตามคนชุดดำผู้หนึ่ง

คนชุดดำกระโดดข้ามหลังคาที่อาบไล้ไปด้วยแสงจันทร์อย่างแคล่วคล่องว่องไว ทว่าองครักษ์เหล่านั้นก็ไล่ล่าตามมาอย่างกระชั้นชิดทันใดนั้นคนชุดดำก็หลบหายเข้าไปหลังกำแพงสูงของหอคณิกาชื่อดัง หลังจากกระโดดลอยตัวอีกสองสามครั้งก็วิ่งมุดเข้าไปในเรือนน้อยซึ่งห้อยระย้าด้วยผ้าม่านสีชมพูแห่งหนึ่ง

เมื่อสายตาระเบิดเอาชุดกระโปรงผ้าเนื้อบางที่วางอยู่บนเตียง คนชุดดำก็รีบคว้าขึ้นมาพลางวิ่งเข้าไปหลังฉากทันที ไม่นานก็ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าพร้อมทั้งปลดผ้าคลุมศีรษะสีดำ ให้ผมยาวสลวยดำกลับเป็นเงาทิ้งตัวลงมาราวกับแพรไหม นางรีบวิ่งไปนั่งที่หน้าโต๊ะกระจก แต่แล้วเมื่อเห็นผิวเนื้อ

ของตัวเองโผล่ให้เห็นรำไรผ่านชุดกระโปรงเนื้อบางก๊อดขมวดคิ้วอย่างไม่สบายใจมิได้ ตอนนั้นเอง ที่ด้านนอกเสียงอุทานด้วยความแตกตื่นตกใจ และเสียงโตะเก้าอี้ล้มระเนระนาดดังโกล่เข้ามาทุกที นางจึงทำได้เพียงแค่ม้วนผมเผ้าที่ยาวสยายเป็นมวย หยิบป็นหยกที่วางอยู่ในกล่องเครื่องประดับเสียบตรึงให้เข้าทรง

หลังจากหยิบผ้าป่านบางๆ ผืนหนึ่งขึ้นคาดปิดใบหน้าไว้ครึ่งหนึ่ง และจัดแต่งทรงผมให้เรียบร้อยอีกครั้ง ดวงตาสุกใสราวสายน้ำในฤดูใบไม้ร่วงก็ปรายไปที่ประตูห้องแวบหนึ่งอย่างระแวดระวัง ก่อนจะรีบนำเสื้อผ้าชุดดำโยนทิ้งออกไปนอกหน้าต่างอันเป็นมุมอับมืดสลัว แล้วรีบวิ่งกลับมานั่งลงที่ข้างเตียง

เสียงดัง 'ปัง' ประตูถูกคนใช้แรงกระแทกเปิดออก องค์กรักษ์ของตำหนักอ่องเจิงวิ่งกรูกันเข้ามา เป็นชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่สามคน นางไม่ลืมที่จะแสวงกริตรี้องด้วยความตื่นตระหนก

"กริตรีดด!"

"ช่างหนวกหูเสียจริง!"

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งตวาดพร้อมทั้งสะอึกกายออกมาข้างหน้า ตะปบข้อมือของนางไว้

"หุบปาก!"

แต่นางยังคงกริตรี้องเสียงแหลม

"กริตรีดด! ช่วยด้วย! ช่วยข้าด้วย!"

"หุบปากให้ข้าเดี๋ยวนี้! มิเช่นนั้นจะตัดลิ้นของเจ้าซะ!"

คราวนี้เป็นชายเคราะกริมเดินตรงเข้ามาตะคอกใส่นางอย่างหงุดหงิด

ท่านหญิงพิสุจนรัถ

นางแตกตื่นจนยกมือขึ้นปิดปาก เรือนร่างแข็งทื่อ มิกล้าส่งเสียงอึกเลย
เขาแสบะยี้มมองนางที่อำพรางไบหน้าไว้ครึ่งหนึ่งอย่างพิจารณา
พิมพ์ว่า

"รูปร่างผิวพรรณใช้ได้เนี่ย"

จากนั้นหันไปกล่าวต่อองค์ศรีร่างสูงใหญ่สามคนนั้นว่า

"พวกเจ้าจะคันก็คันไป แต่นางคนิกาคคนนี้เป็นข้าซื้อตัวไว้ ข้าจะ
นำตัวนางไปเดี๋ยวนี้"

"ได้ขอรับท่านหลัน เชิญท่านเถิด"

องค์ศรีทั้งสามมิกล้าขัดขวาง ท่านหลันคนนี้เป็นพี่น้องร่วมสาบาน
กับเจ้านาย พวกเขาจะกล้าล่วงเกินได้อย่างไร

ชายเศวตครีมีที่ถูกเรียกว่าท่านหลันพอเดินเข้ามาใกล้ กลิ่นสุราอัน
ฉุนก็ก๊ิกโขยเตะจุมก จึงอวีพยายามข่มก๊ักความรู้สึกลอยกจะอาเจียน
เอาไว้ ไม่กล้าขยับเขยื้อนอย่างวูวาม

ถึงท่านหลันจะเหม็นคลุ้งไปด้วยสุรา แต่ก็ยังจำภารกิจในคืนนี้ได้ เขา
คว้าข้อมือคนิกาสาวที่น้ำตาเอ่อคลอเอาไว้ แผลเสียงสั่งว่า

"ไป! ผู้มีพระคุณช่วยชีวิตข้ากำลังรอเจ้าอยู่!"

การกระทำของเขาหยาบคายก๊ักขพะ ฝึเท้าก๊ิกโซเซ เห็นได้ชัดว่า
เมามายจนแทบประคองกายไม่อยู่แล้ว แต่จั้งอวีก็ไม่คิดจะขัดขืน นางยัง
แสร้งทำตัวน่าสงสารเดินตามเขาไปต้อยๆ ทั้งนี้เพราะสามารถพูดได้ว่า
เขตชั้นนอกและชั้นในของเมืองกวงโจวเป็นเขตอิทธิพลของตำหนักอ่องเจิง
หากนางต้องการหนีรอดในคืนนี้จะต้องเดินหมากอย่างชาญฉลาด

ว่ากันตามจริงแล้วนางมิได้เดินติดตามไป แต่เป็นถูกท่านหลันที่

กักขฬะคนนั้นกระซอกตัวลงมาจากเรือนน้อยต่างหาก เนื่องจากบริเวณ
ชั้นล่างสว่างไสวด้วยแสงจากโคมตะเกียง จึงสามารถเห็นชัดถึงเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นชั้นบน บรรดานางคณิกาทั้งหลายต่างพากันกลัวจนตัวสั่น
แขกเหรื่อที่มาหาความสุขจำนวนไม่น้อยมุดลงไปซ่อนตัวอยู่ใต้โต๊ะ แม้กระทั่ง
แม่เล่าที่แต่งหน้าเข้มจัดยังต้องดึงชายฉกรรจ์ร่างกำยำคนหนึ่งมากำบังไว้
เบื้องหน้าขณะสอบถามว่า

"ขอเรียนถามท่านหลัน มีการลงมือลงไม้กันที่ชั้นบนหรือไม่เจ้าคะ"

"มีหรือไม่มีเกี่ยวข้องกับข้าตรงไหน! ข้าจะนำคนไปแล้ว!"

เขารู้ไปที่สาวงามข้างกาย จึงอ้อมรับก้มหน้างูต ต่อให้คาดผ้าปิดหน้า
ไว้แต่ยังคงเกรงว่าจะมีคนดูออกว่านางไม่ใช่คนของที่นี่ ทว่านางกังวลใจมาก
เกินไป เพราะในที่สุดท่านหลันก็พานางออกไปจากหอคณิกา แล้วจับนาง
ยัดใส่เกี้ยวหลังหนึ่งอย่างหยาบค้าย

จึงอ้อมเลิกลำดูเห็นท่านหลันคนนั้นเดินโซซัดโซเซไปขึ้นเกี้ยวอีกหลัง
เมื่อเกี้ยวถูกหามออกไปนางก็สุดลมหายใจลืออย่างโล่งอก ในที่สุดนาง
ก็ปลอดภัยแล้ว!

หลังจากองครักษ์ทั้งสามค้นหาตัวคนร้ายที่บุกเข้าไปในตำหนัก
โจรกรรมของล้ำค่าที่สุดของฮ่องเฉิงไปไม่พบ พวกเขา ก็รีบนำกำลังทหาร
จากไปค้นหาที่ยี่อื่นต่อ

แม่เล่าจึงค่อยยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับเหงื่ออย่างโล่งอก รอยยิ้มค่อยกลับ
คืนสู่ใบหน้าของนางคณิกาทั้งหลาย แขกเหรื่อก็เริ่มเผลอหน้าสลอนขึ้นมา
จากใต้โต๊ะ ไม่นานพวกเขาก็จับคู่สนทนาภาษาใจกันต่อไป เสียงหัวเราะ
เรไรดังไม่หยุดร้าวกับเหตุการณ์เมื่อสักครู่นี้ไม่เคยเกิดขึ้น

ท่านหญิงพิสุจนรัถ

นี่ย่อมตำหนิพวกเขาไม่ได้ เป็นเพราะในเมืองกว้างใจมีอ่องเงิงที่วาง
อำนาจบาตรใหญ่ ไม่สนใจภูบ้านภูเมืองอยู่คนหนึ่ง แม้กระทั่งลูกน้อง
ในสังกัดก็เหิมเกริมไม่แพ้กัน ยามขัดตาผู้ใดหรือตองตาตองใจบุตรสาว
บ้านใดก็จะสร้างเรื่องปรักปรำเพื่อนำตัวคนไป เหตุการณ์เช่นนี้พวกเขาเห็น
จนชินชาเสียแล้ว ไม่มีใครกล้าปากสว่างนำเรื่องไปร้องเรียนต่อทางการหรือ
กราบทูลถึงองค์จักรพรรดิ ทุกคนได้แต่ปิดปากเงียบเพื่อรักษาชีวิต ไม่คิด
จะเล่าหาเรื่องวุ่นวายใส่ตัว

ที่ข้างเสากลมต้นหนึ่ง คณิกาสองนางกำลังยืนกระซิบกระซาบคุยกัน

"ทำไมชิงเหนียงถึงไม่หนีไปเล่า เสียแรงที่พวกเราอุตส่าห์เก็บข้าวของ
เครื่องใช้ อีกทั้งจัดเตรียมรถม้าให้แก่นางไว้เรียบร้อยแล้ว"

"บางทีคงเป็นเพราะนางเกรงว่าพวกเราจะได้ร้อนไปด้วยกระมัง
แต่ว่า..." นางขมวดคิ้วเล็กน้อย "เจ้าไม่รู้สิหรือว่าชิงเหนียงเมื่อสักครู่
ดูคล้ายจะสูงกว่าเดิมเล็กน้อย"

"จริงหรือ ข้าไม่ทันสังเกต..."

"พวกเจ้ามัวแต่คุยอะไรกันอยู่! ลูกค้ำกำลังเข้าประตูมาแล้วนะ!"

แม่เล่าแผดเสียงเรียกคราหนึ่ง นางคณิกาทั้งสองก็รีบจัดแต่งทรงผม
ป็นรอยยิ้มเดินออกไปรับแขก

ในความมืดมิดของราตรี เมื่อเห็นว่าเกี่ยวถูกหามออกไปไกลจาก
หอคณิกาเป็นระยะทางพอสมควรแล้ว จึงอวีจิงเคาะที่ข้างเกี่ยว ส่งเสียง
ร้องว่า

"หยุดเกี่ยวก่อน"

"นางคิดจะทำอะไรกัน"

ท่านหลันไม่ค่อยพอใจ แต่ก็เรียกให้ลูกน้องหยุดเกี้ยววง
จิ้งอวี่ก้าวลงจากเกี้ยว

"เอ่อ...ปล่อยให้เข้าไปทำธุระได้หรือไม่..."

นางก้มหน้าลงเพื่อหลบซ่อนใบหน้าที่ยังคลุมผ้าป่านบาง ๆ ไว้ ด้วย
เกรงว่าพวกเขาจะดูออกว่านางไม่ใช่คนที่พวกเขาต้องการ

"ไปห้องน้ำหรือ ข้าว่าเจ้าคิดจะหลบหนีเสียมากกว่ากระมัง!"

นางหัวใจกระตุกดูบน แน่นนอนว่านางคิดจะหลบหนี คณิกามีเกี้ยวรับ
ออกไปข้างนอกหากมิใช่เพื่อไปปรนนิบัติรับใช้ผู้ชายแล้วยังจะมีอะไรอีกเล่า

"มิใช่ ข้า..."

"ข้ารู้ดีว่าข้างนอกมีคำเล่าลือว่าท่านหมอบประหลาดคนนี้ฆ่าศพคนตาย
แล้วควักเอาตับไตไส้พุงออกมาคั้นคั่วศึกษา เจ้าไปคราวนี้หลังจากเขาหา
ความสำเร็จเสร็จแล้วอาจจะตัดร่างเจ้าออกเป็นแปดชิ้นก็เป็นไปได้"

ท่านหลันกล่าวจบก็โบกมืออย่างหงุดหงิด กล่าวต่อไปว่า

"คำพูดเหล่านั้นล้วนเหลวไหลไร้สาระทั้งเพ ข้ารับรองว่าเจ้าจะไม่ได้
รับความลำบากแม้แต่หน่อย ท่านหมอบเป็นผู้มีจิตใจดี ทั้งยังรูปร่างมียิ่งนัก
วิชาความรู้ด้านการแพทย์ก็สูงส่ง เจ้าได้ปรนนิบัติรับใช้เขานับเป็นวาสนา
ของเจ้าแล้ว"

นางก้มหน้าลงขออ้อม

"ข้า...ข้ายืนกรานกับแม่เล้าตั้งแต่แรกเริ่มแล้วว่าเพียงขายศิลปะ ไม่
ขายตัว ขอให้ใต้เท้าละเว้นข้า ปล่อยข้าไปเถิด!"

"ปล่อยเจ้าไป?"

ท่านหญิงพิสุจนร์ภัก

เขาปรายตามองนางอย่างเย็นชา

"แม่เล่าได้ขายพรหมจรรย์ของเจ้าให้แก่ข้าแล้ว ข้าเสียเงินซื้อไปถึงร้อยตำลึงเชียวนะ ไป! รีบขึ้นเกี้ยวเร็วเข้า!"

ท่านหลันยื่นมือมาคว้าแขนนาง คิดไม่ถึงนางกลับเบี่ยงกายหลบพลาง ไขว้ขาตัวเบาพุ่งกายหนีไป เขาหน้าเปลี่ยนสี ตวาดสั่งลูกน้องว่า

"รีบไปจับตัวนางไว้เร็วเข้า!"

ยังไม่ทันสิ้นเสียง ผู้คุ้มกันสองคนก็รีบทะยานร่างติดตามไป ขณะที่จิ้งอวีลอบร้องย่าแยะในใจนั้น แขนทั้งสองข้างได้ถูกฝ่ายตรงข้ามจับกุมไว้ นางคิดจะสลัด แต่คนทั้งสองรีบสกัดจุดนางอย่างว่องไว ทำเอานางขยับเขยื้อน เคลื่อนไหวไม่ได้แม้แต่แต่น้อย

น่าโมโหนัก! ถึงตอนนี้นางได้แต่เผยฐานะที่แท้จริงของตัวเองออกไป เพื่อเอาตัวรอดไว้ก่อน

"อันที่จริงข้าก็คือท่านหญิงจิ้งอวีแห่งพรรคองค์หญิง...อะ!"

นางถลึงตามองท่านหลันที่สกัดจุดใ้ นางอย่างไม่เชื่อสายตา

"ถ้าหากเจ้าคือท่านหญิงจิ้งอวีที่ชื่อเสียงเลื่องลือคนนั้น พวกข้าสามคน ก็คือเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์แล้ว"

ท่านหลันประหลาดพลางมองนางอย่างเย้ยหยัน

"ข้าคนแซ่หลันอาจจะนิสัยหยาบคายกักขฬะ แต่ตาข้าไม่ได้บอดซุกที่เจ้าใส่อยู่นี่ก็คือซุกที่ข้าส่งไปให้แม่เล่าเตรียมให้เจ้า อย่าได้คิดว่าพวกเราไม่เคยพบหน้าแล้วข้าจะยอมให้เจ้าหลอกลงได้"

ผู้คุ้มกันทั้งสองรีบสะอึกกายไปกระซิบที่ข้างหูเขา เห็นเขาพยักหน้า หึก ๆ พิมพ์ว่า